

ældres personlige integritet, egne valg og dermed også frie valg.

Kl. 14:56

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ministeren. Så er det fru Meta Fuglsang for en afslutning på anden runde.

Kl. 14:57

(Ordfører for forespørgerne)

Meta Fuglsang (SF):

Jeg vil også gerne sige tak for en god debat om et meget vigtigt emne. Det er jo et emne, som vi i oppositionen er meget optaget af, og det er et emne, som jeg også kan forstå regeringen er optaget af. Det vil sige, at der viser sig en tilsyneladende fælles vilje i retning af mere tid til den egentlige, primære velfærd i kommunerne.

Det, der kommer frem, når vi har debatten her, er imidlertid, at når vi går bare en lille smule ned under overfladen, kan vi se, at der er temmelig store forskelle på, hvor langt man vil gå, hvad det er, man vil gribe fat i, og hvor konkret man har lyst til at være. Det handler om, hvor det er, man skal gøre noget. Det handler om viljen til at handle, altså om man har viljen til at gå ind konkret og gøre nogle ting.

Vi i SF har været bekymrede, fordi vi ikke har set viljen til at foretage en afbureaukratisering i de nye lovforslag, der er kommet undervejs, og har dermed sat spørgsmålstegn ved den vilje, der har været til at handle på de her ting. Men vi vil se frem til at få den videre debat, når der kommer noget mere konkret, og så må vi håbe, at der ikke kun er en fælles vilje, men at der også kan findes en fælles vej til at få noget afbureaukratisering, så kommunerne kan flytte ressourcerne hen på de primære omsorgsopgaver.

Kl. 14:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren.

Inden vi går til afstemning, holder vi lige en kunstpause på et par minutter.

Vi skal afslutte forespørgsel nr. F 46. Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 15:01

Afstemning

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 77 (se side 7173) af Erling Bonnesen (V), René Christensen (DF), Vivi Kier (KF) og Anders Samuelson (LA), og afstemningen er i gang.

Afstemningen slutter.

For stemte: 55 (V, DF og KF), imod stemte: 49 (S, SF, RV og EL), hverken for eller imod stemte: 0.

Forslag til vedtagelse nr. V 77 er vedtaget.

Hermed er forslag til vedtagelse nr. V 76 (se side 7173) af Meta Fuglsang (SF), Lise von Seelen (S), Marianne Jelved (RV) og Line Barfod (EL) bortfaldet.

Dermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

21) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 167:

Forslag til folketingsbeslutning om 100 pct. statsrefusion af alle overførselsindkomster.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsættelse 03.04.2009).

Kl. 15:02

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet. Beskæftigelsesministeren.

Kl. 15:02

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Enhedslisten ønsker med dette forslag at pålægge regeringen at indføre 100-procents-statsrefusion for alle de overførselsindkomster, som kommunen udbetaler. Jeg kan ikke helt sige mig fri for en vis beundring for den vedholdenhed, der får Enhedslisten til for tredje gang at trække denne dødssejler op af mølposen.

Hensigten med forslaget er ifølge forslagsstilerne at skabe større retssikkerhed for borgerne og større økonomisk lighed mellem kommunerne. Det er for så vidt både respektabelt og prisværdigt, men vi vil bare ikke opnå det mål med dette forslag. Enhedslisten hævder igen og igen, at gradueringen af refusionssatserne fører til kassetænkning i kommunerne, og det vel at mærke på en sådan måde, at det er kommunernes økonomi og ikke borgernes ve og vel, der kommer i første række. Det lyder slemt, og det ville være slemt, hvis det var rigtigt, men det er det heldigvis ikke.

Regeringen vedkender sig, at vi anvender refusionen til kommunerne som styringsinstrument, og vi mener oven i købet, at der er tale om et vigtigt og godt værktøj. De forskellige refusionsprocenter giver nemlig regeringen en god mulighed for at påvirke kommunernes indsats i en mere retsigtet og fornuftig retning. Det, der skal til, er at fremme en aktiv indsats, der får folk i gang med job eller uddannelse og ikke fastholder dem i passivitet på en offentlig forsørgelse. Vi må sikre os, at kommunen sætter ind så tidligt som muligt. Al erfaring viser, at vi ellers risikerer at tabe nogen på gulvet. Derfor er der efter min mening god fornuft i, at kommunerne opnår en større refusion, hvis de leverer den aktive indsats, der skal til for at få mennesker i gang igen. Tilsvarende skal de kommuner, der er længere tid om at følge op på sagerne eller med andre ord opbevarer borgerne på en passiv ydelse, selvfølgelig have en mindre refusion.

Gennem refusionsprocenterne kan vi uden at gribe til bureaukratisk detailregulering fremme en udvikling i den retning, som vi ønsker, nemlig en udvikling, hvor der bliver arbejdet på at få mennesker tilbage i et aktivt liv på arbejdsmarkedet. Vi skal helt væk fra lette løsninger, hvor mennesker, der har brug for hjælp, må nøjes med en sum penge og derefter bliver glemt. Med Enhedslistens forslag risikerer vi at dræne kommunalt initiativ til at udvikle nye metoder og individuelt tilpassede tilbud. F.eks. kan vi se, at en stigende andel tilkendes førtidspension på grund af psykiske lidelser. Personer med psykiske lidelser kan have behov for en helt anden type aktiv indsats end personer med fysiske lidelser. Det illustrerer, hvor vigtigt det er, at kommunerne hele tiden tænker nyt i den daglige indsats.

Jamen, lyder det fra Enhedslisten, kommunerne får 100 pct. i refusion af udgifter til folkepension, uden at det betyder noget for den omsorg og bevågenhed, der ydes over for folkepensionister. Til det er der kun at sige, at folkepensionen ydes til folk på 65 år og derover, så der er med andre ord ikke noget skønsomt, når kommunen skal afgøre, om en person har ret til folkepension. Beslutningskompetencen og det økonomiske ansvar skal følges ad.

Det kan naturligvis altid diskuteres, om refusionssatserne for de forskellige ydelser er på et passende niveau i dag, men det, der er vigtigt for mig, er, at systemet hænger sammen, så det

altid bedst kan betale sig for en kommune at yde en langsigtet indsats for det enkelte menneske.

Forslagsstillerne får det til at lyde, som om kommunerne bare kan vælge at placere folk ud fra, hvad der bedst kan betale sig, men det er jo ikke rigtigt. Der stilles store krav til dokumentation i sagsbehandlingen, og Ankestyrelsen sikrer, at borgeren altid kan klage over kommunernes afgørelser. Vi ved, at der i dag til trods for incitamenter er borgere, som kommunen gør for lidt for eller kommer for sent i gang med en indsats for. Derfor skal vi ikke gå den modsatte vej, det ville være det samme som at overlade borgerne til en passiv tilværelse på overførselsindkomst.

Enhedslisten fremhæver, at de nuværende refusionssatser skaber meget ulige vilkår for kommunerne. En skæv befolkningssammensætning gør, at en kommune som Lolland Kommune har en meget større andel af førtidspensionister og kontanthjælpsmodtagere end f.eks. Rudersdal Kommune, men sådanne forskelle i befolkningssammensætningen tages der jo netop højde for med det kommunale udligningssystem. Udligningssystemet har til formål at give kommunerne mere lige økonomiske vilkår for løsningen af de kommunale opgaver uanset forskelle i befolkningens indkomstforhold, alderssammensætning og den sociale struktur i kommunen.

Udligningssystemet er i modsætning til refusionssystemet ikke adfældsregulerende, idet det, så vidt det er muligt, er baseret på objektive forhold, som ikke kan påvirkes af den enkelte kommunes prioriteringer. Kommunerne bliver kompenseret fuldt ud under et for de udgifter til overførselsindkomster, som der ikke er refusion for. Gennem udligningssystemet tages der højde for forskelle i kommunernes udgiftsbehov betinget af forskelle i befolkningssammensætningen, samtidig med at kommunerne sikres et økonomisk incitament til at gøre en aktiv indsats. Det ville ikke være muligt igennem en finansiering af overførselsindkomsterne alene igennem refusionssystemet.

Kl. 15:09

I den sammenhæng er det naturligvis vigtigt med jævne mellemrum at følge op på, om opgørelsen af kommunernes udgiftsbehov ud fra objektive kriterier er dækkende for de faktiske forhold. Regeringen indgik den 17. marts 2009 en aftale med Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre om opfølgning på finansieringsreformen. På den baggrund fremsatte regeringen i marts et lovforslag om justering af udligningssy-

stemet. Forligspartierne er endvidere enige om at igangsætte et analysearbejde med henblik på at vurdere behovet for fremadrettede justeringer af opgørelsen af kommunernes udgiftsbehov.

Gennem udligningsystemet er det naturligtvis ikke muligt at ramme forskelle i kommunernes udgifter lige så præcist som gennem refusioner, men til gengæld sikres det, at kompetencen til at træffe beslutninger ledsages af det økonomiske ansvar over for opgavernes finansiering. Det er således regeringens opfattelse, at den eksisterende kombination af refusion og budgetgaranti og en udligningsordning udgør den bedst mulige styring af kommunernes økonomi. Således er der et økonomisk incitament for kommunerne til at nedbringe antallet af overførselsmodtagere, og samtidig hermed sikrer budgetgarantien ekstra tilskud til kommunerne, når antallet af modtagere stiger på grund af forhold, som kommunen ikke er herre over.

Regeringen mener, at Enhedslistens forslag vil medføre en dårlig udvikling i kommunerne og på arbejdsmarkedet, og indstiller derfor det fremsatte forslag om 100 pct. i statsrefusion af alle overførselsindkomster til forkastelse.

Kl. 15:10

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 15:10

Per Clausen (EL):

Jeg er glad for, at beskæftigelsesministeren, efter at hun indledningsvis ligesom antydede, at den måde, man giver refusioner på, slet ikke påvirker kommunernes valg, nåede frem til, at det påvirker kommunernes valg, og at det var noget, hun var glad for.

Betyder det så, at ministeren er glad for, at mange mennesker, før de får førtidspension, slæbes igennem flere år med arbejdsprøvning og andre projekter, som for den enkelte ingen mening har, næppe heller for kommunen, og som alligevel ender med, at personen får pension? Og betyder det så også, at det er en god ting, at mennesker smides ud af sygedagpengesystemet, selv om man ikke er i stand til at anvise dem et arbejde, og selv om de er for syge til at kunne arbejde, men så kan komme på kontanthjælp, som gør, at kommunerne kan spare penge?

Det er jo nemlig konsekvenserne af regeringens politik på det her område, så jeg vil godt høre, om beskæftigelsesministeren synes, at det er en hensigtsmæssig konsekvens, som er i overensstemmelse med regeringens ønsker.

Kl. 15:11

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:11

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg er grundlæggende uenig med hr. Per Clausen i hans indstilling til det her. Der er ikke tale om, at folk, og jeg citerer: »slæbes igennem flere år med arbejdsprøvning«. Der er tale om, at man ser på, hvilke muligheder det enkelte menneske har for på en eller anden måde at komme tilbage på arbejdsmarkedet, og på, om det kan ske på særlige vilkår.

Jeg synes jo netop, at det stærke i det her er, at man hele tiden ser mulighederne, nemlig hvad det menneske kan bidrage med, og dermed også forsøger at fastholde en tilknytning til arbejdsmarkedet. Vi ved da, at alene det at have kollegaer og noget at stå op til er rigtig vigtigt for mange mennesker.

Kl. 15:12

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 15:12

Per Clausen (EL):

Jeg deler jo for så vidt beskæftigelsesministerens synspunkt om, at vi sagtens kan opstille nogle rammer for, hvad der er et godt liv, og så sige, at det skal alle have mulighed for. Men der er masser af mennesker, som ikke får den mulighed, heller ikke gennem det nuværende system.

Når beskæftigelsesministeren så siger, at hvis man ikke havde de her forskelle i refusion, kunne man få det indtryk, at langt flere så ville få en anden ydelse, end de får i dag, er beskæftigelsesministeren så alligevel ikke en lille smule bekymret for, at der kan indgå andre ting i kommunernes overvejelser end bare spørgsmålet om, hvordan de hjælper det enkelte individ til at få det bedst mulige liv, når man tydeligt kan se, at det vil være langt dyrere for kommunerne at acceptere, at et menneske får en førtidspension, end det vil være at blive ved med at bevare folk på f.eks. kontanthjælp?

Kl. 15:13

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:13

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg er grundlæggende uenig med hr. Per Clausen i hans syn på den her sag. Jeg mener ganske enkelt, at kommunerne har meget stor interesse i at behandle deres borgere godt, og det vil sige at finde de bedst mulige, egnede tilbud til den

enkelte borger, og det vil også sige at gøre en aktiv indsats for at se på, om der er nogen arbejdslevne tilbage, og på, hvordan man bedst kan udnytte den til gavn for borgerne. Og igen: Vi ved, hvor vigtigt det er for utrolig mange mennesker at have noget at stå op til om morgenen, at have kollegaer og at have en identitet igennem et arbejde. Derfor mener jeg grundlæggende at hr. Per Clausens syn på den her sag er helt forkert.

Kl. 15:14

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Flemming Bonne.

Kl. 15:14

Flemming Bonne (SF):

Jeg har et enkelt spørgsmål til ministeren. Lolland er jo nævnt i forslaget, og ministeren nævnte også selv Lolland som et eksempel. Jeg står her med en opgørelse, som viser, at hvis man gennemførte 100-procents-refusion, ville det forbedre Lolland Kommunes økonomi med 96 mio. kr. Så er mit spørgsmål: Er ministeren af den opfattelse, at disse 96 mio. kr. kan kompenseres via et udligningssystem? De kan i hvert fald ikke kompenseres under det nuværende udligningssystem. Kan det blive rettet op under den kommende justering af udligningssystemet?

Kl. 15:15

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:15

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Nu er det jo ikke udligningssystemet, vi diskuterer her i dag, og jeg tror heller ikke, at der er nogen, der vil være uenig med mig i, at dette ikke er det rette forum at diskutere udligningssystemet i. Vi diskuterer en aktiv arbejdsmarkedspolitik, og det er selvfølgelig det, vi skal henholde os til her i dag.

Kl. 15:15

Formanden:

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 15:15

Flemming Bonne (SF):

Jeg bliver jo nødt til at henholde mig til, at ministeren selv var inde på, at den rigtige måde at finansiere det her på er via udligningsordninger, hvor kommunerne bliver kompenseret fuldt ud under et. Så prøver jeg at drage et eksempel frem, hvor det kan påvises, at der i hvert fald er en enkelt kommune – og der er også andre kommuner – som absolut ikke bliver kompenseret, som døjer med det her, og som må tage pengene

fra de almindelige velfærdsordninger. Jeg ved godt, at det er indenrigs- og socialministeren, vi skal have fat i, men som sagt var det ministeren selv, der bragte det her på banen.

Kl. 15:16

Formanden:

Ministeren.

Kl. 15:16

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Hvis hr. Flemming Bonne vil diskutere udligningssystem, må hr. Flemming Bonne rejse spørgsmålet over for rette vedkommende, og det er indenrigsministeren, og det vil foregå i Kommunaludvalget.

Kl. 15:16

Formanden:

Tak til ministeren. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Så er vi i ordførerrækken, og første ordfører er hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:16

(Ordfører)**Erling Bonnesen (V):**

Tak. Det danske samfund er et velfærdssamfund. Hvis man er ramt af sygdom eller har andre sociale problemer, tror jeg, man skal være glad for, at man bor i Danmark, for vi har mange og forskellige støtteforanstaltninger, der hjælper i sådanne situationer afhængig af, hvilken hændelse man er udsat for. Også i tider som disse med international finanskriser osv., der også blæser ind over Danmark, er det godt, at vi har fornuftige ordninger for indkomstoverførsler tilpasset situationen.

Danmark er et af de lande i verden, der har den mindste ulighed, og det er et af de gode beviser på robustheden i det danske velfærdssamfund. En af grundene til, at velfærdssamfundet generelt virker godt, er sammenspillet mellem staten og kommunerne. Det giver kommunerne incitamenter til at aktivere borgerne og, i det omfang det er muligt, få dem tilbage på arbejdsmarkedet og derved undgå den passive ydelse og passive forsørgelse. Konsekvensen af 100 pct. statsrefusion af alle overførselsindkomster, som det foreslås her, er, at incitamenterne for kommunerne bortfalder, og at flere borgere bliver låst fast i den passive ydelse.

Det vil Venstre ikke risikere, og Venstre kan derfor ikke støtte Enhedslistens forslag. Så skal jeg også på vegne af Det Konservative Folkeparti meddele, at Det Konservative Folkeparti heller ikke kan støtte forslaget.

Formanden:
Der er ønske om kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:18

tager hånd om de situationer, man som borger kan komme ud for.

Kl. 15:19

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare spørge Venstres ordfører, om det er helt bevidst, at man her har en refusionsordning, der gør, at de rige kommuner nord for København, der har færre sociale problemer, får flere penge ud af det her end den fattige kommune i udkantsområdet, som har store sociale problemer, og at kommunerne på grund af det her system, der er opbygget nu, kan spekulere i, hvor de får skubbet mennesker hen, på hvilken type ydelse, fordi nogle typer ydelser er billigere for kommunen end andre.

Kl. 15:18

Formanden:

Tak til hr. Erling Bonnesen. Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Så går vi videre til næste ordfører, der er hr. Lennart Damsbo-Andersen.

Kl. 15:19

(Ordfører)

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Indledningsvis vil jeg sige, at det på lange stræk er et rigtig sympatisk forslag, Enhedslisten har fremsat, og det er bestemt, synes vi, en debat værdig, ikke mindst set i lyset af den måde, hvorpå refusion, udligning og DUT-systemer virker i dagens Danmark. Men jeg må også sige, at Socialdemokraterne ikke kan stemme for forslaget, som det ligger, dels fordi vi mener, at 100 pct. i refusion, selv om det lyder så fint, vil fjerne enhver mulighed for at sikre en vis form for incitament for kommunerne til at handle fornuftigt i alle sammenhænge, dels fordi det er nødvendigt at se på tværs og skabe en ordentlig sammenhæng mellem de systemer, som kommunernes økonomi reguleres med.

Kl. 15:18

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:18

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg er ikke enig i Enhedslistens analyse og konklusioner på det her felt, så det må jeg tilbagevise.

Kl. 15:18

Formanden:

Hr. Frank Aaen.

Kl. 15:18

Frank Aaen (EL):

Hvis det er virkeligheden, er jeg imod virkeligheden, ikke? Var det ikke sådan, vi hørte svaret? Altså, det her var jo ikke en analyse, som jeg bare stod her og fandt på. Det var jo ikke et synspunkt. Det var bare: Sådan er det. At kommuner nord for København med få sociale problemer får penge på bekostning af kommuner i udkantsområder, som har mange sociale problemer. Og kommuner kan tænke i at få placeret mennesker på en type ydelse i stedet for en anden, fordi det er økonomisk bedst for kommunekassen. Det er da bare fakta, og så spørger jeg: Er det bevidst, eller er det en fejltagelse?

Kl. 15:19

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:19

Erling Bonnesen (V):

Jamen som jeg allerede har svaret en gang: Vi er ikke enige i Enhedslistens analyser og konklusioner på det her område. Som jeg har markeret i min ordførertale, er der en række forskellige velfærdsordninger på de forskellige områder, som

Det betyder dog ikke, at vi ikke er opmærksomme på den problematik, som Enhedslisten stiller op. Man skal jo være mere end almindeligt tonedøv for ikke at opfatte de signaler, der kommer fra kommuner og regioner. Det har jo ikke været uden problemer tidligere, men kommunalreformen har gjort udligningssystemet om muligt endnu mere uigennemskueligt. Hver kommune har sin historie om, hvordan der efter deres synspunkt bliver fordelt ud fra forkerte kriterier, og at udligning er et lidt flot ord at anvende om omfordeling af udgifter imellem kommunerne.

Det Skæve Danmark var en glimrende fortæller for, at der skulle findes en anden måde at regulere de regionale forskelle, der er på udvikling, bosætning, job, sundhed osv. på. Men der er endnu ikke kommet nogen dokumentation for, at kommunalreformen har ændret noget på de forhold. Derimod har regeringen bevidst anvendt meget forskellig statsrefusion til at styre den måde, som kommunerne handler på, specielt over for syge og ledige. Man kan godt spørge sig selv, hvilket menneskesyn der ligger bag, for det er ikke hensynet til den enkelte borger, men alene økonomien, der styrer.

Det afspejler sig i meget forskellige satser, der anvendes, afhængigt af hvilke politiske mål re-

geringen forfølger. Det skaber tydeligvis grobund for kassetænkning, f.eks. er det dyrere for kommunen at have folk gående på sygedagpenge efter 52 uger end at give dem en pension, og man arbejder på at føre dem hen mod et fleksjob i stedet for at sikre, at de får revalidering. Det er ikke i orden, at den måde, man håndterer syge og ledige borgeres problemer på, bliver holdt op mod, hvordan kommunerne bliver DUT'et, bliver udlignet eller får refusion.

Men samtidig er det nødvendigt, at der er en klar linje mellem det, vi beslutter her i Folketinget, og det, der sker ude i kommunerne. Derfor vil jeg endnu en gang opfordre til, at hele området bliver gennemanalyseret, og at der med en bred opbakning fra Folketinget bliver lavet et system, der tager højde for de problemstillinger, som jeg har nævnt, således at borgerne bliver behandlet ud fra, hvad der er bedst for dem, og ikke ud fra, hvad der er godt for kommunens refusion, eller hvad der tæller positivt i statistiken, og at der samtidig er et incitament for kommunerne til at gøre en indsats, der trækker i den retning, som vi beslutter her i Tinget.

Kl. 15:23

Formanden:

Tak til hr. Lennart Damsbo-Andersen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Så er det næste ordfører, hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Det her forslag, som er blevet fremsat af Enhedslisten, er ikke et forslag, som vækker den store sympati hos Dansk Folkeparti. Det er selvfølgelig ikke begrundet i, at vi ikke kerer os om de problematikker, der kan være ved at havne i det offentlige system og være afhængig af kontanthjælp, revalidering, førtidspension, sygedagpenge eller alle mulige andre præmisser. Nej, det, der er årsagen til, at vi overhovedet ikke kan finde sympati for det forslag, er simpelt hen, at man ved at indføre en såkaldt 100-procentsrefusion, reelt vil gøre det ligegyldigt for kommunerne at sørge for at visitere, undersøge og hjælpe folk med at finde deres rette plads.

Det er jo sådan, at kommunerne hvert år har budgetter, og det er jo også sådan, at når kommunerne skal have dem til at hænge sammen, går de tit ind og beskærer de budgetter, hvor det er relativt nemt at finde lønsumskroner. Man kan hurtigt regne ud, at hvis det her beslutningsforslag blev virkelighed, ville det betyde, at mange kommuner ville skære ned i antallet af

sagsbehandlere, som hjælper borgere, som af den ene eller anden grund er kommet i klemme i det sociale system, og derfor ville de så sige, at det måske var bedre at sætte et stempel og tilkende kontanthjælp eller førtidspension, og det ville de så få refunderet fra staten, og så var alle lykkelige.

Fra Dansk Folkepartis side tror vi bestemt ikke, at den enkelte borger, at den enkelte, som er kommet i klemme, føler sig godt tilpas i den situation, fordi det alt andet lige vil være et dårligt signal at sende til folk, at man ikke kerer sig om at stille dem noget i udsigt, som er bedre end endegyldigt at gå hjemme på offentlig forsørgelse uden udsigt til at komme ud at være en del af det aktive samfund igen. I et velfærdssamfund skylder vi at sikre, at kommunerne har de rette værktøjer og incitament til at hjælpe folk med at komme ud og komme i gang med at arbejde igen.

Jeg synes i den forbindelse, at det også er værd at nævne hele det sociale perspektiv, der er ved at komme ud og have et netværk med kollegaer, arbejde osv., og at der ligger en stor tilfredshed i det. Det gør selvfølgelig også, at man får det langt, langt bedre – oftest i hvert fald – med hensyn til at få sin dagligdag til at hænge sammen.

Så Dansk Folkeparti kan så at sige ikke tilslutte sig noget som helst i det her forslag. Jeg bemærkede, at det i ministerens indledning blev betegnet som værende en dødssejler. Det er måske sådan et lidt voldsomt ord at bruge, men det er deromkring, vi skal finde en passende konklusion. Vi afviser forslaget.

Kl. 15:25

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:25

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare spørge Dansk Folkepartis ordfører, om ikke det er korrekt, at den måde, det i dag er bygget op på, er til fordel for de rigeste kommuner nord for København og til ufordel, til skade, for de fattigste udkantskommuner? Dem med de store sociale problemer sætter penge til, og dem, der har få sociale problemer, tjener penge på ordningen, som den er i dag?

Er Dansk Folkeparti ikke enig i, at det allerede i den måde, det i dag er bygget op på, lægger op til kassetænkning, fordi kommunerne hele tiden kan tænke på, hvor det er billigst for kommunen at få placeret et menneske, i stedet for at

få hjulpet et menneske der, hvor mennesket har brug for det?

Kl. 15:26

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:26

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg har meget, meget svært ved at se fornuften i den måde, som tingene bliver grebet an på fra Enhedslistens side. Altså, nu nævner hr. Frank Aaen selv det her med hensyn til kassetænkning. Det her beslutningsforslag er jo faktisk et hundrede procent kassetænkning. Det er et hundrede procent kassetænkning, som vil betyde, at kommunerne sådan set kan være ligeglade med, hvordan den enkelte borger har det, og om de er havnet et eller andet sted i det offentlige system, hvor de får en passiv forsørgelse ind ad brevsprækken eller overført til deres bankbog hver måned. Det nytter ikke noget.

Vi synes fra Dansk Folkepartis side, at det er bedre, at vi bruger tid og ressourcer på at have sagsbehandlere til at hjælpe folk med rådgivning og vejledning om, om der er en eller anden mulighed for, at de kan få en fremtid på arbejdsmarkedet frem for blot, netop som Enhedslisten foreslår med det her, at putte dem i en kasse, give dem et stempel, give dem en forsørgelse og så sige, at det hele nok går. Der synes vi altså, at vi faktisk svigter de svage borgere i stedet for at hjælpe dem. Og det undrer mig da, at netop Enhedslisten, som gerne vil fremstå som utrolig anerkendende over for socialt svage osv., vil lægge navn og rygte til sådan et forslag som det her.

Kl. 15:27

Formanden:
Hr. Frank Aaen.

Kl. 15:27

Frank Aaen (EL):

Nu stillede jeg to spørgsmål, og jeg prøver lige en gang mere. Det ene var: Er Dansk Folkeparti enige i, at den måde, det i dag er bygget op på, er til økonomisk fordel for de rigeste kommuner nord for København og til økonomisk skade for de fattigste kommuner i udkantssområderne, altså dem, der har de største sociale problemer?

Det andet var: Er Dansk Folkeparti er enig i, at præcis det her giver kassetænkning, fordi det for kommunen kan betale sig at undlade at give folk førtidspension og i stedet for give kontanthjælp, og bor de sammen med en anden, får de ingenting? Det er økonomisk tænkning, der virkelig vil noget. Hvis der er 100 procent i refusion på alle ydelser, tænker kommunen jo mere på,

hvad der er bedst for mennesket, i stedet for at tænke på, hvad der er bedst for kommunekassen.

Kl. 15:28

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:28

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes faktisk, jeg egentlig i mit første svar var ganske klart inde på i hvert fald den sidste del af hr. Frank Aaens spørgsmål om kassetænkning. Vi mener faktisk, at det, som der er i det her beslutningsforslag, er langt, langt mere kassetænkning, end der foregår i kommunerne i dag. Vi har jo tidligere set, at man i kommuner har haft lettere ved eksempelvis at bevillige folk førtidspension, fordi det var nemmere at kategorisere folk i den tidligere lovgivning, hvor man fik et større statstilskud. Det har man faktisk fået bremsset op for, og nu går man i stedet for ind og kigger på den enkelte og giver en langt, langt mere kvalitativ og faglig hjælp til den enkelte. Så derfor er det faktisk, hvis man diskuterer kassetænkning, det, der er tilfældet i det her beslutningsforslag, og det vil gå ud over alle de socialt svage, som er kommet i klemme i systemet, frem for at hjælpe dem.

Med hensyn til det andet spørgsmål vil jeg sige, at vi ikke i Danmark med et samfund, hvor der er så meget forskel på vores kommuner og vores egne, kan gennemføre et udligningssystem, som vil være hundrede procent gennemskueligt og hundrede procent retfærdigt. Der vil altid være nogle forskelle, alt efter hvilke samfundsgrupper man har i de enkelte kommuner og hvad deres indtægter er og hvordan alderssammensætningen er osv.

Kl. 15:29

Formanden:
Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Næste ordfører er hr. Flemming Bonne.

Kl. 15:30

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Jeg vil gerne indlede med en enkelt kommentar til den forrige ordfører. Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg ikke kender nogen kommuner, som er ligeglade med deres borgere, som det bliver antydnet i et svar til hr. Frank Aaen.

Til hr. Frank Aaen, der står derovre, vil jeg sige, at han ikke rigtig fik svar på, om systemet, som det er i dag, mest er til fordel for de velhavende kommuner uden sociale udgifter eller til fordel for de fattige kommuner i udkantssområ-

derne. Da svaret ikke kom, skal jeg give det herfra: Naturligvis er det system, vi kører med i dag, til stor fordel for de kommuner, som har store skatteindtægter og ingen sociale udgifter.

Jeg vil i øvrigt sige tak til Enhedslisten for at have fremsat forslaget. Forslaget er et godt udgangspunkt for en god diskussion om den kommunale og statslige finansiering af vores fælles velfærdsforpligtelse. SF mener, at både statsrefusioner og overførsler og tilskud til udligninger skal til debat, når vi skal søge efter et system, der fjerner de kommunale uligheder. Vi kan ikke kun fokusere på refusioner, og vi kan heller ikke kun fokusere på udligning.

SF er enig i de intentioner, der ligger bag beslutningsforslaget, nemlig at skabe større retssikkerhed for borgerne og skabe større økonomisk lighed mellem kommunerne.

Jeg har ofte i min fortid som borgmester i Nakskov Kommune – nu en del af Lolland Kommune – haft lyst til at foreslå både enhedsskat og 100 pct. i statsrefusion, når vi år efter år og sad og skar i folkeskoleudgifter, pasningsudgifter og ældreudgifter. Og for at gøre ondt værre måtte vi faktisk det ene år efter det andet lade vores kommuneskatter stige for at få betalt de sociale overførselsudgifter. Vi var oppe imod et udligningssystem, som ikke fungerede, og som betød, at skatteyderne i den kommune betalte for det, jeg kalder lovpligtige ydelser, som burde finansieres herfra. Det er selvfølgelig ikke acceptabelt at have sådan et system.

Jeg konstaterer, at det efter finansieringsreformen ikke er blevet meget bedre. Vi har fortsat de store uligheder, og derfor kunne det være fristende for os at sige, at vi er med på Enhedslistens forslag. Det er vi så ikke, vi kan ikke støtte forslaget, for vi går efter et system, som rummer både dynamik og kommunal lighed – et system, som giver et incitament til, at stat og kommuner i fællesskab og i god dialog med hinanden udvikler det danske velfærdssystem.

SF har fremsat et beslutningsforslag om nedsettelse af en kommission, som skal udvikle en eller flere neutrale modeller til statslig og mellemkommunal finansiering, og som giver sammenhæng mellem skat og service, således at sociale udgifter ikke stjæler de penge, der skal bruges til velfærdsområderne. Det fremgår af SF's forslag, at justering af refusionssatser og eventuelle nye finansieringsforslag kan indgå i sådan en kommissions arbejde.

Når det er sagt, vil vi sagtens kunne støtte et forslag om 100 pct. i refusion til kommunerne

nu, når de skal overtage de statslige jobcentre. Det er SF's opfattelse, at refusioner skal medvirke til at fremme kvalitet i opgaveløsningerne og ikke som i dag belønne kvantitet, som vi ser det i aktiveringsindsatsen og på sygedagpengeområdet, hvor syge mennesker piskes i arbejde, og hvor de kommuner, der ikke sørger for det, straffes økonomisk.

SF mener, der er behov for en generel stigning i refusionssatserne, og vi ønsker et finansieringssystem med incitament til, at stat og kommuner i fællesskab udvikler den offentlige velfærd – et system, som sikrer, at alle kommuner er med, og hvor der er sammenhæng mellem den skat, borgeren betaler, og den service, borgeren modtager.

Kl. 15:35

Formanden:

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:35

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil gerne spørge til det, hr. Flemming Bonne sagde i sit ordførerindlæg, om, at forslaget fra Enhedslisten er et godt forslag, og at SF er enig i intentionerne bag forslaget.

Hvis der eventuelt efter et kommende folketingsvalg kommer en regering bestående af SF og andre partier – f.eks. De Radikale – vil man så fra SF's side arbejde virkelig hårdt på at sikre, at der bliver gennemført en 100-procents-refusion til kommunerne i forbindelse med deres arbejde med folk, som er havnet i en social klemme af den ene eller anden årsag?

Kl. 15:35

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:36

Flemming Bonne (SF):

Hr. Hans Kristian Skibby har ikke hørt helt efter, hvad det var, jeg sagde. Jeg roste faktisk Enhedslisten for at komme med det her beslutningsforslag, fordi det danner et godt grundlag for en god og saglig diskussion af den måde, vi finansierer hele vores velfærdssamfund på.

Jeg tog afstand fra 100-procents-refusionsordningen, men sagde, at vi skal have et finansieringssystem, som kombinerer en udligning og nogle refusionsordninger af en rigtig størrelse. Det er det, vi går ind for.

Kl. 15:36

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:36

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu fik jeg et svar, men jeg blev ikke ret meget klogere, må jeg indrømme.

Jeg vil gerne spørge igen: Vil det så sige, at vi kan konkludere, at hvis der kommer en regering, som SF er med i, og som bliver afhængig af Enhedslisten, så vil SF ikke støtte et forslag af den her karakter, men man vil alligevel gerne kigge på, om der kan laves en ordning, som betyder, at man nærmer sig 100 pct. i stedet for de procentsatser, der er gældende i dag?

Kl. 15:37

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:37

Flemming Bonne (SF):

Jeg er sikker på, at vi bliver enige med Enhedslisten om, at vi ikke nødvendigvis behøver at lave en 100-procents-refusionsordning, hvis vi i fællesskab er i stand til at strikke et system sammen, som er en kombination af refusioner og udligningsordninger, og som rammer den balance, vi synes der skal være i vores samfund.

Kl. 15:37

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:37

Erling Bonnesen (V):

Tak. Jeg vil godt forfølge sporet om 100 pct. i refusion eller ej i forhold til overførselsindkomsterne, for det meste af SF-ordførers indlæg går jo sådan på at sige, at der er mange gode intentioner i Enhedslistens forslag, men til sidst trækker man så lige en streg og siger, at man alligevel ikke kan støtte det. På de foregående svar kunne det jo tyde på, at man faktisk er ude i en øvelse, hvor man forsøger både at blæse og have mel i munden. Ordføreren forsøger selv at afværge og sige, at man skal finde den rette balance, og sådan i den stil. Så mit spørgsmål skal være: Hvis SF får magt, som man har agt, ønsker man så at gå tættere på 100 pct. i refusion, end satsen er i dag?

Kl. 15:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:38

Flemming Bonne (SF):

Jeg tror, at jeg fik sagt i min ordførertale, at vi gerne ser, at der sker en regulering af refusions-satserne i opadgående retning. Men det vigtig-

ste for os er nok, at vi får pillet det her præg af akkordsystem ud af refusionssystemerne, så man ikke skal bruge refusionsordningerne til at belønne henholdsvis straffe kommunerne.

Jeg tror også, at ordføreren må se frem til, at vi i et kommende samarbejde med bl.a. Enhedslisten gerne vil arbejde for, at intentionerne i Enhedslistens forslag bliver styrket. De intentioner er mere retssikkerhed og større lighed kommunerne imellem, og det er der formentlig ikke nogen i dette Ting der kan have noget imod.

Kl. 15:39

Formanden:

Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:39

Erling Bonnesen (V):

Tak for det klare svar, at hvis man skulle få magt, som man har agt, skal bevægelsen gå i retning af Enhedslisten. Det er sådan set et meget klart svar; vi får nu.

Så vil jeg godt prøve at følge op med at spørge: Hvad vil SF-ordføreren så sige til masser af kommuner og lokale gode folk, som spørger, hvorfor man vil tage incitamenterne fra dem? Det vil jo blive konsekvensen af det. Hvorfor vil man tage incitamenterne fra kommunerne til rent faktisk at gøre en aktiv beskæftigelsesindsats? Hvordan skal det så løses, når man nu vil dreje mere i retning af Enhedslisten?

Kl. 15:40

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:40

Flemming Bonne (SF):

Jeg har vanskeligt ved at se, at man ikke skulle kunne ramme et system, som indeholder både refusioner, tilskud og udligning. Og i det, der måtte være af tilskud og udligning, vil der ligge noget incitament. Men vi skal diskutere, hvad det incitament skal bruges til. Hvis incitamentet alene skal bruges til at straffe de vanskeligt stillede kommuner, har det ingen interesse for os. Vi vil gerne være med til at lave et system, som giver alle kommuner og også staten incitament til at have en ordentlig dialog om et fælles vel-færd. Det er da ikke en umulig opgave, men det kræver en helt anden tænkning end den, regeringen står for.

Kl. 15:40

Formanden:

Tak til hr. Flemming Bonne. Og den næste i ord-førerrækken bliver hr. Morten Østergaard.

Kl. 15:41

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Det Radikale Venstres kommunale ordfører, hr. Johs. Poulsen, var nødt til at gå til et andet møde, men som arbejdsmarkedsordfører føler jeg sådan set også, at det her ligger helt inden for mit område.

Jeg synes da, at det bestemt er relevant, at Enhedslisten – igen, kan man sige – rejser en diskussion om refusionerne. Men vi må bare sige, at vi i Det Radikale Venstre har en tro på, at incitamentet virker, og derfor kan man ikke bare kigge på refusionerne, man skal kigge på hele den kommunale finansiering, som jo består dels af et bloktilskud til at løse nogle opgaver, dels af en afregning efter det – såkaldte – udvidede totalbalanceprincip, DUT, dels af nogle refusioner i forbindelse med nogle ydelser.

Hvis man forestillede sig, at man bare gav en statsrefusion på 100 pct., ville det jo selvfølgelig også betyde, at der for kommunerne ikke var noget vundet eller tjent ved at gøre en indsats. Det ville så samtidig betyde, at noget af den kompensation, der er, og nogle af de andre måder at give kommunerne økonomi på, tilsvarende ville blive trukket tilbage.

Det er selvfølgelig fair nok, hvis man har det synspunkt, som vi må forstå, at Enhedslisten har, nemlig at det ikke er gavnligt at belønne dem, der gør en indsats. For det er jo reelt det, man gør nu. Man giver alle en vis sum penge, og så siger man, at dem, der bruger penge på en ekstra indsats, også skal have en højere kompensation, som det jo ofte er i nogle af de her refusioner. Det gælder jo bl.a. på sygedagpengeområdet, som vi diskuterer netop nu.

Så man må sige, at vi sådan set er meget åbne for at diskutere, hvad der også ligger i bemærkningerne, nemlig hvordan incitamenterne spiller sammen. Er der nogen steder, hvor man har skabt en situation, hvor den indsats, som man motiverer til gennem de incitamentet, man har stillet op, ikke er til gavn for borgerne? Og det handler selvfølgelig både om refusionsprocenter og om ydelsesniveauer. Men det grundlæggende for os, er, at vi synes, det er rimeligt nok, at kommunerne gennem refusionsprocenter opfordres og motiveres til at gøre en indsats, fordi det også for dem har betydning for, hvordan de kan prioritere midlerne.

Så er det jo rigtigt, at der er nogle kommuner, der har større sociale udfordringer end andre. Der er nogle kommuner, der har flere ledige.

Men vi har jo også en udligningsordning, der netop tilsigter, at pengene så at sige skal være lige meget værd i kommunerne. Det betyder altså, at nogle af de rigeste kommuner overfører penge til nogle af de fattigste kommuner, sådan at man som udgangspunkt er stillet i den samme situation. Det billede skal man selvfølgelig også have med her, for der indgår jo en lang række af de her sociale kriterier for, hvor mange forskellige borgere med forskellige typer af problemer og udfordringer, man måtte have.

Derfor er man nødt til at se det her i en sammenhæng, og der kan jeg for Det Radikale Venstres vedkommende sige, at vi altid er villige til at diskutere, om refusionsprocenten ligger rigtigt, og om sammenhængen mellem ydelserne er i orden. Men vi er helt overbeviste om, at vi også i fremtiden får brug for at have forskellige typer af refusioner for at sikre, at det for den enkelte kommune lønner sig at gøre en indsats for de udsatte borgere, man har. Så derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Kl. 15:44

Formanden:

Tak til hr. Morten Østergaard. Der er ikke korte bemærkninger, og så er det hr. Frank Aaen som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 15:44

(Ordfører for forslagsstillerne)

Frank Aaen (EL):

Tak. Og trods alt tak til både Socialdemokratiet, SF og Radikale, for selv om man ikke vil støtte forslaget, er der en bred enighed om, at der her er en problemstilling, der skal kigges på, og som jeg er sikker på der også vil blive set på efter det kommende valg, hvor der kommer en ny regering baseret på de fire partier, som er positive over for det her område.

Hensigten med forslaget er for det første at skabe større retssikkerhed for borgerne, når de skal have hjælp fra det offentlige, og for det andet at skabe større økonomisk lighed mellem kommunerne.

Den regel, vi har i dag, med statsrefusion fører til, at mange mennesker kommer i klemme på grund af kassetænkning, og lige præcis kassetænkning gør, at retssikkerheden er truet. Der er nemlig forskel på, om en kommune gør det ene eller gør det andet. Udgifter til folkepension og efterløn refunderes fuldt ud af staten, og derfor er det jo sådan, at der, hvis man vil, er en økonomisk fordel i at få borgerne over på efterløn i stedet for at give dem førtidspension; i at give førtidspension til så få som muligt; i at job-

visitere til fleksjob, hvor der ligeledes gives ydelser på bekostning af dem, der får kontanthjælp; i, at syge mennesker er i sygedagpenge-systemet i så kort tid som muligt, og det er ikke så godt, for det er jo kommunen, der beslutter, om man skal forlænge sygedagpengeperioden osv.

En borger skal selvfølgelig have ret til sygedagpenge, indtil vedkommende er raskmeldt eller det er afklaret, om vedkommende kan genoptage arbejdet eller i stedet skal revalideres eller have et fleksjob eller måske førtidspension. Men hvis man undlader at forlænge dagpengeperioden, indtil der er sket den afklaring, sker der altså det, at mennesker bliver sendt på kontanthjælp, og det kan for mange mennesker, nemlig dem, der er samboende, betyde, at de ikke får en eneste krone i forsørgelse.

Hvis der var 100 pct. statsrefusion for alle overførselsindkomster, ville kommunen kunne koncentrere sig om, hvad der er bedst for det enkelte menneske, i stedet for hele tiden at skulle overveje, hvad der er bedst for kommunekassen.

Med de refusionssatser, der er, er der meget ulige økonomiske vilkår for kommunerne, fordi de sociale problemer er meget forskelligt fordelt ud over landet. I Rudersdal Kommune, en af de rige kommuner, modtog 3,8 pct. af borgerne førtidspension i 2002, mens det i Lolland Kommune var 12,6 pct. af borgerne, der fik førtidspension. Det er dyrt for Lolland Kommune, fordi det kun er 35 pct. af udgifterne, der refunderes af staten. I Lejre Kommune modtog 6 pct. af borgerne kontanthjælp mod 13,5 pct. i Lolland Kommune – igen dyrt for Lolland Kommune, fordi staten kun refunderer en del af kontanthjælpen.

Vi har bestilt nogle svar fra ministeriet, som viser, at en kommune som København mister 600 mio. kr. i forhold til den reelle udgift på grund af ordningen. Det samme gælder en kommune som Århus, hvorimod Rudersdal Kommune har en fordel på 140 mio. kr., og Gentofte Kommune har en fordel på 168 mio. kr.

Det er det, der er mig så ufatteligt. Jeg kan sådan set godt forstå, at Venstre og De Konservative har det syn, de har. Deres venner bor jo nord for København, og de tager sig ikke så meget af dem, der bor i de røde kommuner. Men at Dansk Folkeparti, som ellers plejer at sige, at de støtter den lille mand her i samfundet, her ikke bare er med til, men forsvaret et system, der flytter penge fra de kommuner, hvor der er de største sociale problemer, til de kommuner, hvor der

er de mindste sociale problemer, synes jeg er meget sigende.

Det, vi hele tiden hører, er, at det er på grund af incitamenter. Læg mærke til, at »incitamenter« næsten altid betyder straf til dem, der har mindst, og berigelse af dem, der har mest. Sådan skal det ord altid oversættes inde i hovedet, så kan man forstå, hvad det betyder.

Det er så et spørgsmål om, siger man, at hjælpe folk i arbejde. Jamen nu er det altså sådan, at det økonomisk er en fordel for en kommune og for mennesker at komme i arbejde, hvis det er muligt. Det giver både flere skattekrone til kommunen, og det giver flere penge til borgeren. Der er selvfølgelig et økonomisk incitament til at hjælpe folk i arbejde.

Jeg synes også, der er en meget mærkelig mistro til kommunerne. Jeg mener, at kommuner, hvis de er drevet ordentligt, og det skal de være, selvfølgelig kerer sig om mennesket og ikke kerer sig om, hvordan de kan spare mest muligt. Det er klart, at der skal være nogle økonomiske rammer for, at kommuner kan gøre et godt stykke arbejde, og det skal vi også sikre dem, men vi skal da også have tiltro til, at kommunen, og det vil altså her sige sagsbehandlaren, siger: Hvad kan jeg gøre bedst for det menneske? – og ikke hele tiden skal tænke på, at nu bliver kommunaldirektøren sur på mig, fordi jeg bruger for mange penge af én slags i stedet for at bruge færre af en anden slags. Derfor vil en statsrefusion på 100 pct. øge chancen for, at man tager hensyn til mennesket i stedet for at tage hensyn til kommunekassen.

Det kan også godt være, at vi kan finde et system sammen med SF, Radikale og Socialdemokratiet, hvor det er lidt mindre end 100 pct. Kan vi bare komme op i nærheden af 100 procent, er vi glade for det, for det vil være til fordel både for de fattige kommuner og for de mennesker, som er havnet på en eller anden form for overførselsindkomst.

Kl. 15:50

Formanden:

Tak. Der er ønske om kort bemærkning fra hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:50

Hans Kristian Skibby (DF):

Hr. Frank Aaen siger, at det her netop ikke er kassetænkning. Det her er faktisk et forsøg, sådan som jeg hører ordføreren, på at gøre forholdene bedre for mennesker, som af den ene eller den anden årsag er havnet i en social klemme som kontanthjælpsmodtager eller førtidspensio-

nist eller på revalidering eller andre former for sociale ydelser. Vil ordføreren dog ikke i det mindste erkende, at hvis det her forslag blev vedtaget og kommunerne ikke havde incitament til at sørge for at holde udgifterne nede, men blot fik pengene a conto fra Finansministeriet, ville man i kommunerne fyre arbejdsmarkeds-konsulenter, man ville fyre socialrådgivere og andre, som prøver at hjælpe folk, der er kommet i klemme i det sociale system, op i omdrejninger igen? Kan man dog ikke fra Enhedslistens side genkende den problematik, at jo færre, der er ansat til at hjælpe de her borgere, jo dårligere service vil de få med henblik på at komme ud af den situation, som de er havnet i?

Kl. 15:51

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:51

Frank Aaen (EL):
Nu ved jeg jo ikke, om det er den måde, Dansk Folkeparti tænker på, når de er ude i kommunerne. Det skal jeg ikke udelukke. Vi har før set eksempler på, at Dansk Folkeparti fører an i kommunerne, når der skal ske sociale nedskæringer og forringelser af den kommunale service. Men jeg tror ærligt talt på, at også de kommunalfolk, Dansk Folkeparti har valgt rundt omkring, er meget opmærksomme på at hjælpe borgerne i den kommune, hvor de er valgt, og der er for mig ingen tvivl om, at man vil gøre en indsats. Uanset om det så bliver statsrefusion på 100 pct., vil man gøre en indsats for at få folk, der kan arbejde, i arbejde, og man vil hjælpe de mennesker personligt, men også hjælpe kommunekassen, for folk, der er i arbejde, giver flere skatte kroner end dem, der ikke er i arbejde.

Så både af økonomiske grunde og af menneskelige grunde er jeg sikker på, at man vil gøre et godt stykke arbejde, i stedet for som i dag, hvor man har en kommunaldirektør, der siger: Spar nu på førtidspensionen, for vi mangler penge i kommunekassen.

Hvis folk skal have førtidspension, fordi de ikke kan andet, så skal de have førtidspension uanset kommunekassen, og det ville ske, hvis det var sådan, at der var statsrefusion på 100 pct.

Kl. 15:52

Formanden:
Hr. Hans Kristian Skibby.

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu nævnte hr. Frank Aaen jo, at partierne havde forskellig indfaldsvinkel til den her problematik, men der vil jeg da også gerne sige, at eksempelvis sådan noget som formueskatten faktisk blev afskaffet her i Danmark ved hjælp af socialistiske stemmer her i Folketinget; det var jo under en socialdemokratisk regering. Så der er også andre måder at anskue tingene på end med de retfærdighedsbriller, som hr. Frank Aaen har på i dagens anledning.

Jeg vil gerne spørge om det endnu en gang, for jeg synes ikke, at jeg fik et svar på det. Kommunerne vil med det her forslag ikke have nogen som helst incitament til at arbejde på at få folk ud af passiv forsørgelse og hjulpet dem videre i deres virke her i landet, ved at man får en refusion på 100 pct. Kommunerne vil ikke have nogen folk ansat til at yde den her ekstra service, eksempelvis beskæftigelseskonsulenter, socialrådgivere osv., netop fordi det vil være det helt oplagte sted for en kommune at spare, hvis ikke kommunen har en forpligtelse. Kan ordføreren dog ikke i det mindste anerkende den side af problematikken?

Kl. 15:53

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 15:53

Frank Aaen (EL):

Det er korrekt. Der skete det ulyksalige nogle gange i SR-regeringens tid, at de gik sammen med de borgerlige partier her i Folketinget og f.eks. fjernede formueskatten og senere skar i efterlønnen, og der tabte de jo så det efterfølgende valg. Det er derfor, det er så vigtigt at have sådan et parti som Enhedslisten, der – som vores udmærkede fru Johanne Schmidt-Nielsen har udtrykt det – kan holde Socialdemokratiet både i hånden og i ørerne for at forhindre dem i at lave den slags dumheder. Så det er helt korrekt påpeget.

Til det der med, at kommunerne straks vil spare enhver sagsbehandler væk, hvis de kan komme af sted med det, vil jeg sige, at jeg simpelt hen ikke tror, kommunerne er sådan. Jeg tror på, at man vil prøve at gøre en indsats for at få folk i arbejde, både fordi det er god service over for borgerne at gøre den indsats, og fordi det også er en økonomisk fordel: Man veksler et socialt problem til en, der har en lønindkomst. Det fjerner både et socialt problem, og det er med til at give øgede skatteindtægter.

Kl. 15:54

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen.

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, og dermed er forhandlingen slutet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

22) 1. behandling af beslutningsforslag nr.**B 153:****Forslag til folketingsbeslutning om sygedagpenge til borgere, der søger behandling for livstruende sygdomme uden for EU.**

Af Karl H. Bornhøft (SF) m.fl.

(Fremsættelse 01.04.2009).

Kl. 15:54

Forhandling**Formanden:**

Forhandlingen er åbnet.

Den første, der får ordet, er beskæftigelsesministeren.

Kl. 15:55

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Formålet med sygedagpengeloven er at give erhvervsaktive personer en økonomisk kompensation under sygefravær. Udgangspunktet for at få sygedagpenge er, at man lovligt opholder sig i Danmark. Når man som hovedregel er udelukket fra at få sygedagpengene med i udlandet, hænger det sammen med, at den sygemeldtes bopælskommune har ansvaret for, at der bliver tilrettelagt en hensigtsmæssig og fagligt forsvarlig opfølgning i sagen.

Der findes dog i sygedagpengeloven flere undtagelser fra hovedreglen om ophold i Danmark. Som følge af EU-reglerne på området har en sygedagpengemodtager således ret til at få udbetalt sine danske sygedagpenge under et ophold i et andet EU-land. Det er dog vigtigt at være opmærksom på, at denne ret skal ses i sammenhæng med, at sygedagpengemodtageren har pligt til aktivt at medvirke i kommunens opfølgningsindsats. Det er derfor en forudsæt-

ning, at opholdet i EU-landet er foreneligt med opfølgningen i sagen.

En anden undtagelse er den situation, hvor sygedagpengemodtageren er under sygebehandling i udlandet. Hvis Sundhedsstyrelsen eller en sygehusmyndighed har givet tilladelse til behandling, kan der fortsat udbetales sygedagpenge. Det kan f.eks. være i et tilfælde, hvor behandlingen ikke kan foretages i Danmark på grund af klimatiske forhold som ved behandlingen af psoriasis i Israel.

Jeg synes, at det er rigtigt at koble retten til sygedagpenge i udlandet med en lægefaglig tilladelse. Da der er tale om en undtagelse fra hovedreglen om, at man skal opholde sig i Danmark for at få sygedagpenge, er det vigtigt, at der er tale om en bestemmelse, som er præcis og godt afgrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at baggrunden for forslaget bl.a. er de kræftpatienter, der ønsker at modtage behandling for deres kræftlidelse i f.eks. Kina. Jeg vil godt slå fast, at i det omfang, patienten har tilladelse til behandlingen i udlandet fra Sundhedsstyrelsen eller sygehusmyndigheden, bevarer retten til sygedagpenge. Det er regeringens opfattelse, at der med de gældende regler i sygedagpengeloven er en afbalanceret og fagligt velfunderet retstilstand på området, og derfor kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 15:57

Formanden:

Tak til ministeren. Der er ingen, der har markeret for korte bemærkninger. Så går vi til ordførerrækken, og første ordfører er hr. Erling Bonnesen.

Kl. 15:58

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Tak for det. Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er det ifølge sygedagpengeloven som udgangspunkt en betingelse for at modtage sygedagpenge, at man opholder sig i Danmark. Det vil sige, som det også korrekt er angivet i bemærkningerne, at man som hovedregel er udelukket fra at få sygedagpenge uden for EU-området. Det skal ses i tråd med det faktum, at den sygemeldtes bopælskommune har ansvaret for, at der bliver tilrettelagt en hensigtsmæssig og fagligt forsvarlig opfølgning i sagen.

Når det så er sagt, er det ikke ensbetydende med, at det ikke kan lade sig gøre at få tildelt sygedagpenge, når man opholder sig uden for EU,